

tabel udvikling. Meget tyder på, at det ikke vil lykkes at skabe overskud på statsfinanserne trods højkonjunktur. Hermed vil rentebetalingerne på statsgælden beslaglægge en stadig større del af statens udgifter, og det vil være en meget alvorlig trussel mod velfærdssamfundet.

Socialdemokratiet taler jo meget om solidaritet, men man kan spørge, om der findes noget mere usolidarisk end at stjæle fra næste generation. Hvordan skal det i øvrigt ikke gå, hvis vi løber ind i lavkonjunktur? Ja, så vil underskuddet på statsfinanserne, statsgælden og rentebetalingerne buldre derudad. Regeringens svar blæser i vinden indtil videre. Det var nu under højkonjunkturen, der skulle gennemføres reformer, som kunne sikre, at underskuddet på statsfinanserne blev fjernet, at vi fik skabt grundlag for overskud, så statsgælden kunne afdrages. Overskuddet på betalingsbalancen er for nedadgående, og inflationen og lønstigningerne er for opadgående. Det er begge dele negative signaler, som vi mener, man må tage alvorligt.

Vismændene påpeger, at der er stor risiko for, at vi løber ind i kraftige flaskehalsproblemer på arbejdsmarkedet. Det vil forstærke en negativ udvikling i dansk økonomi, og vismændene foreslår da også nødvendige opstramninger i arbejdsmarkedspolitikken, men regeringen har hidtil bare meldt pas.

Fra konservativ side ønsker vi ikke – det vil jeg godt understrege – at tegne et sort billede af dansk økonomi, slet ikke. Dansk økonomi er i en god position, men netop derfor burde vi også udnytte denne styrke til at sikre, at vi ikke om et halvt eller om et helt eller om to år løber ind i en langvarig lavkonjunktur.

Når det drejer sig om at tilrettelægge en fler-årig økonomisk politik, der indebærer en løsning af strukturproblemerne på arbejdsmarkedet, i socialsystemet og på uddannelsesområdet, har regeringen hidtil ikke evnet noget, der syner noget, gavner noget. Sådan frygter vi også at det vil tage sig ud, når vi kommer frem til efteråret.

Det er ikke, fordi regeringen ikke har kunnet hente inspiration. Man nedsatte en velfærdskommission, for nu ville man belyse, hvordan vi kan sikre et konkurrencestærkt dansk velfærdssamfund. Man skulle så tro, at vi ville få et konstruktivt grundlag for politiske beslutninger, men nej, vi har fået mange gode analyser, og dem siger vi tak for, men vi må også sige, at Velfærdskommissionens rapport i bedste fald kan bruges til at belyse velkendte problemer, nemlig det forhold, at mere end 800.000 menne-

sker i den arbejdsdygtige alder er på varig passiv offentlig forsørgelse, at industrijob vil blive flyttet fra Danmark til Sydøstasien og Kina, og at vort uddannelsessystem er utilstrækkeligt.

Sammenhængende løsninger fra regeringen er der imidlertid ikke kommet nogen af. Allerede da kommissionen blev nedsat, sikrede regeringen sig, at den ikke måtte ende med konklusioner om, at skatte- og arbejdsmarkedspolitikken skulle ændres. Man trak i virkeligheden mange af tænderne ud på kommissionen, næsten før den var startet, man satsede på, kan vi frygte for, at det, man ville have, var en rapport, der skulle bruges til pejsbebrænd.

Det Konservative Folkeparti ønsker, at der hurtigst muligt tages fat på en ændring af den økonomiske politik. Vi ønsker en gennemgribende dagpengereform, som både kommer til at berøre lønmodtagere og virksomheder, som ændrer ydelse og finansiering, som gør det sværere at komme ind i systemet, og som sikrer, at man ikke kan opholde sig i systemet, når man er der i 7, 8 eller 9 år.

Vi ønsker også, at der lægges stærk vægt på udlicitering og privatisering. Her er der i de senere år opnået mange positive resultater, men regeringen har startet et omfattende og massivt angreb på den private sektor. Man søger i ord og handling i virkeligheden at rulle udviklingen tilbage: Angrebet på kommunalfuldmagten, offentlige selskabsdannelser, som skal udkonkurrere private selskaber, og den kluntede indblanding i Ri-Bus-konflikten. Alt i alt sten, som medvirker til at ødelægge privat initiativ og foretagsomhed, som gør det dyrere og dårligere for brugerne, og som giver færre valgmuligheder i stedet for flere.

Vi ønsker i Det Konservative Folkeparti at skabe politiske resultater; vi nåede ikke langt i denne samling, og vores forventninger til efteråret er ikke store.

Finanslovaftalen var vi tilfredse med. Det lykkedes i december at trække regeringen i den rigtige retning, vi fik indrømmelser, loft over de offentlige udgifter, store lettelser ved generationsskifte, stramninger af rådighedsreglerne, og regeringen fik en bred aftale om den økonomiske politik, som medvirkede til at skabe stabilitet.

Foråret har ændret dette politiske billede fundamentalt. Regeringen har i stigende omfang valgt – jeg går ud fra helt bevidst – at bruge sit parlamentariske grundlag: SF og Enhedslisten. Det er regeringen selvfølgelig i sin gode ret til,